

Interpretacja wiersza „Na śmierć poety”

Przecucie śmierci legło się wcześniej w chłopcach tego pokolenia. Żona czekała na jego powrót przez wiele lat, nim dowiedziała się o śmierci. Żywotność, energia, pogoda wewnętrzna Zygmunta Rumla sprawiły, że najbliżsi długo nie mogli uwierzyć w jego śmierć. Gdy zginął, miał lat 28.

To melancholiczne poczucie samotności, daremności i bolesności istnienia staje się w niektórych wierszach □ bliskich w swojej aurze katastroficznej poezji przełomu lat 30. i 40. □ intuicją własnej przyszłości, przecuciem własnego losu □ losu, który miał się niebawem tragicznie dopełnić. Zapowiada go przywołujący ukraiński krajobraz i utrzymany w retoryce wzniosłości wiersz *Na śmierć poety*

W takich wierszach historia i egzystencja spotykają się w szczególny sposób, ponieważ indywidualny los poety staje się figurą losu zbiorowego. Nie można oddzielić wpisanego w nie przecucia śmierci od uwarunkowań i okoliczności historycznych. A równocześnie nie można odmówić tym wierszom sensu najgłębiej prywatnego i testamentarnego.

Wiersz *Na śmierć poety* tematyką i formą przypomina dumę. Czy mowa w nim o śmierci romantyka z dziewiętnastowiecznej ukraińskiej szkoły? Czy o spodziewanej własnej śmierci tego, kto pisze? A więc byłaby to autokreacja wedle wzorca romantycznego. Mamy tu dobrze znany pejzaż – literacki, kanoniczny i już skonwencjonalizowany. Grobem jest „kurhan stepowy”, nad nim „wiatr stepem przewala się płowy”, „burzan pieśń gędzie”, pojawia się „miesiąc wstający z limanów” w czerwonej poświacie, orły i teorban. poeta był dziedzicem tradycji wolnościowych.

Ciekawa jest jeszcze w tym wierszu konstrukcja bohatera. To „on”, o którym się mówi w trzeciej osobie. A więc utwór wydaje się być epiką*. Zarazem to „ja” liryczne, które przywdziało maskę bohatera. Ogląda ono siebie z dystansu. I projektuje własną przyszłość jak cudzą.

*Epika – jeden z trzech rodzajów literackich. Ukształtowała się z ustnych sag, podań, legend i mitów o przeszłości.